

Opinnäytetyö (AMK)

Kuvataide

2020

Niina Villanueva

# INTUITIO OSANA MAALAUSPROSESSIANI

Niina Villanueva

## INTUITIO OSANA MAALAUSPROSESSIANI

Tässä opinnäytetyössä pohdin intuitiota osana omaa taiteellista työskentelyäni. Luovan työn haasteet eivät ole erillisiä elämästä, sillä intuitiolle herkistyminen vaatii yhteyttä itseensä. Kuinka herkkä olen alitajuntani viesteille, on vaihtelevaa arjen ja elämän kietoutuksessa taiteelliseen työskentelyyni.

Opinnäytetyön ensimmäisessä osiossa pohditaan intuitiota yleisesti, ja seuraavissa luvuissa keskityn intuitioon osana omaa taiteellista työskentelyäni. Tutkielmassani olen pyrkinyt tarkastelemaan oman työskentelyni osa-alueita ja siihen vaikuttavia tekijöitä. Pohdin myös niitä metodeja, joilla voin vahvistaa yhteyttä itseäni ja sitä kautta parantaa tekemisen mielekkyyttä omassa taiteellisessa työskentelyssäni.

Työskennellessäni intuition lähtökohdista, olen syventänyt näkökulmia omaan luovaan prosessiini. Kokemus intuitiosta työvälineenä on taiteen saralla ilmeinen, mutta tapoja sen herättelemiseen ja kuuntelemiseen on kuitenkin useita, ja ne ovat yksilöllisiä. Yksi nimittävä tekijä kuitenkin on läsnäolon kokemus ja itsensä kuunteluun virittyminen, tämän voi nähdä myös edellytyksenä luovalle työlle.

### ASIASANAT:

intuitio, maalaus

BACHELOR'S / MASTER'S THESIS | ABSTRACT

TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Fine arts

2020|26

Niina Villanueva

## INTUITION AS PART OF MY PAINTING PROCESS

This thesis deals intuition as part of my painting process. The challenge of working is not separated from everyday life, as becoming more sensitive to intuition and the subconscious, it is necessary to create a connection to oneself. Level of intuitive sensitivity changes repeatedly, depending on everyday circumstances of life.

The first part of the thesis reflects intuition in general and the final part focuses more on my painting process, materials, themes and color. My aim is to study my personal working methods and matters that affect my work. The thesis discusses methods and solutions for improving my intuitive painting process, exploring meaningfulness in a creative process that makes my work.

When thinking of my work in terms of intuition, I think I have deepened my perception to my own creative process. In the art world, the experience of intuition is well established, but the means and techniques of using it varies from person to person. One thing that can be said about intuitive work is, that it requires a sense of self awareness and ability to tune in on one's existence, which can also be considered the requirements for any creative work.

### KEYWORDS:

Intuition, painting

# SISÄLTÖ

1 JOHDANTO	6
2 MITÄ ON INTUITIO	8
3 TEOS JOHDATTAAN TEKIJÄÄNSÄ	18
4 LOPUKSI	27
LÄHTEET	29



## KUVALUETTELO

Kuva 1. Prosessikuva maalauksista. 2020.	7
Kuva 2. Katoavat asiat. 160 x 140 cm. Öljy kankaalle. 2020.	11
Kuva 3. Prosessikuva maalauksesta. 2020.	17
Kuva 4. Prosessikuva maalauksesta. 2020.	24
Kuva 5. Siirtyminen. 140x110 cm. Öljy kankaalle. 2020.	25
Kuva 6. Muistoesine. 140x110 cm. Öljy kankaalle. 2020.	26

# 1 JOHDANTO

Kuvaan teoksissani usein jonkinlaista rajaa tai siirtymää, olemisen kahta puolta, menestystä, traumaa tai muistoa luopumisesta. Kerroksellinen, öljyn ja pigmentin rinnakkaisuus mahdollistaa maalauksellisesti maailmojen risteämisen. Hahmoni ovat usein matkalla jonnekin tai kääntymäisillään takaisinpäin, läsnä mutta kuitenkin hieman eteerisessä tilassa, koen niiden ilmestymisen omanlaisenaan vuoropuheluna itselleni näkymättömän maailman ja sen olioiden kanssa. Tämä maailma on yhtä outo tekijälleen; tutkiessani jotakin näkymätöntä rajaa ja maailmaa tulen usein myös itse yllätetyksi.

Materiaalit näyttävät tärkeää osaa työskentelyssäni. Käytän teoksissani raakoja pigmenttejä, joita sekoitan pellavaöljyyn ja hierrän maaliksi. Maalaus pohjani pohjustan jänisliimalla kerroksittain paksulle puuvillakankaalle. Koen tärkeäksi hallita maalausprosessin tuntumaa maalauksen edetessä. Maalauksen mielekkyys edellyttää tuntuman ylläpitämistä myös materiaalitasolla, intuitiivisen työskentelyn mahdollistamiseksi.

Tässä opinnäytetyössä pohdin intuitiota yhtenä luovan työskentelyn menetelmänä sekä sen tärkeyttä omassa taiteellisessa työskentelyssäni. Maalaan kuvia ja maailmoja, joita en pysty selittämään tai ennalta suunnittelemaan. Mitkä ovat keinot houkutella niitä esiin? Kuinka voin opetella kuuntelemaan nukkuvan alitajuntani viestejä paremmin? Luova työskentely on minulle tapa luoda kuvia maailmoista, joita en tietoisella tasolla pysty visualisoimaan. Keskeisiä lähteitäni ovat: Asta Raami, Intuitio 3 (2020); Asta Raami Älykäs intuitio (2017).; Haruki Murakami, Mistä puhun, kun puhun juoksemisesta (2011); Wolfgang Goethe, värioppi (2019).

*Onko hän parantunut? Kammottaako häntä yhtä paljon tai jopa enemmän kuin ennen? Haluaisin niin mielelläni saada takaisin sen, mitä ennen uskoin tietäväni. Sille tiedolle perustin koko ammattitaitoni, mutta se on poissa. Kun kokoan entistä tietoa, kun etsin sitä mihin uskon, löydän vain sumua, pilviä, savun hajoavia varjoja (Krohn 2013, 49.)*



Kuva 1. Prosessikuva maalauksista 2020.

## 2 MITÄ ON INTUITIO

Lempitarinani intuitiosta on Neuvostoliiton armeijassa palvellut everstiluutnantti Stanislav Pedrovin tarina. Pedrov on itse kertonut intuition pelastaneen maailman ydinsodalta hänen toimiessaan vasten annettua ohjusmääräystä vuonna 1983. Vaikka Neuvostoliiton tutkajärjestelmä selvästi ilmoitti viiden amerikkalaisohjuksen olevan matkalla kohti Neuvostoliittoa, Pedrov päätti olla laukaisematta vastaohjuksia. (Sewell 2017.) Aavistus, intuitio tai epäusko käsillä olevaan tilanteeseen saattoi kuitenkin kerran pelastaa maailman ydinsodalta. Tapauksesta löytyy useita eriäviä mielipiteitä, mutta minulle tarina toimii lähinnä narratiivina intuition mahdollisuuksista. Koska intuitio tähtää nimenomaan selviytymiseen, koen kiinnostavana, että siitä puhutaan useimmiten vain luovien asioiden ja taiteen yhteydessä. Tapaus on kiehtova osoitus siitä, ettei edes tiedemies voi lopulta kuin luottaa omaan vaistonvaraiseen tietoonsa tai oletukseensa.

*Intuitiolla ei ole yksiselitteistä määritelmää. Arkikielessä intuitio kuvataan usein äkilliseksi, välähdyksen omaiseksi ja välittömäksi tiedoksi. Se mielletään oivallukseksi, tuntemukseksi tai päähän pälkähtäväksi ratkaisuksi, joka tulee tiedostamattomasta. Psykologian alan kirjallisuus määrittelee intuition tavallisesti, hiljaiseksi sanattomaksi tiedoksi, joka perustuu pääasiassa kokemiseen ja oppimiseen. (Raami 2016, 17.)*

Meillä jokaisella on varmasti useampia kokemuksia hetkistä, jolloin intuitiomme on varoittanut tai ilmaissut meille jotakin hyvin selkeästi. Tämä vastaus tai varoitus on tullut niin selkeänä tietona, ettemme ole epäilleet sitä. Tällainen arkiseen tai hätätilanteeseen liittyvä intuitio on mielestäni myös selkeämpi huomata ja erottaa kuin alitajunnan äänet luovaa työtä tehdessä.

Omassa työskentelyssäni vaikeinta on ollut opetella kuuntelemaan itseäni ja omaa valmiuttani työskennellä, tietoa siitä, milloin antaa itselleen virikkeitä ja palautumista luovan työn välillä. Aina ei voi puskea läpi vain työskentelemällä vimmatusti. Toisinaan teos vaatii aikaa ja syrjässä olemista, on aloitettava uuden teoksen parissa tai pidettävä taukoa. Luovassa työssä asioita ei voi pakottaa valmiiksi. Pyrkiessäni työskentelemään intuitiivisesti, suurin vastus usein onkin oma mieli, on helppo sortua analysoimaan jokaisen ajatuksen ja tunteen olevan aina lähempänä totuutta tai valmista teosta.

*Caroline Myss jaotteli intuitiivisen näkemisen kolmeen eri tyyppiin. Eloojäämiseen tähtäävään, oivaltamiseen tähtäävän ja visionääriseen intuitioon. On siis totta, että meillä on olemassa tiedostamaton olemus, joka hädän tullen saattaa toimia rationaalista järkeä vastaan tai siitä poiketen. (Raami 2016, 205.)*

Vaikka intuitiosta puhuttaessa ei ole kysymys vain aistihavainnon varassa olevasta näkemisistä, näkemistä se omalla tavallaan kuitenkin on. Intuitio on näkemistä siinä mielessä, että, intuition avulla ihminen pystyy käyttämään kaikkia olemassa olevia tapoja aistia maailmaa. Intuitio on kuin jonkinlainen kaikkea tietoa siivilöivä apuväline, joka löytää parhaimmillaan tiedon virrasta vastauksen ja ratkaisun. Intuition raivostuttava piirre on siinä, ettei se toimi tietoisien järjen alaisuudessa. Vaikka tutkisin intuitiota asialähtöisesti, se ei tee minua herkemmäksi oman intuitioni kokemiselle. Intuitiota lisäävät menettelmät ovat aina yksilöllisiä.

*Tavallinen aistiminen antaa perustan rationaaliselle järjelle. Intuitio antaa perustan oivaltavalle järjelle. Molempia tarvitaan. Yhdessä ne muodostavat viisautta. Pelkkä rationaalisuus on kylmää ilman intuitiota. Intuitio voi olla sekavaa ilman rationaalisuutta. Se, että sanoo käyttävänsä intuitiota, ei ole takeena sille, että aina tekee loistavia ja ennennäkemättömiä ratkaisuja (Dunderfelt 2015, 37.)*

Sana intuitio on itselleni merkinnyt jonkinlaista yhteyttä itseni syvempään olemukseen. Mitä se sitten kuvastaa, jonkinlaista nukkuvaa johdatuksen ääntä? Tai kapasiteettia, jota emme käytä? Koreassa intuitiota ja tilanteen tajua kutsutaan nunchiksi. Nunchin ajatuksena ja filosofiana on lukea tilanteita ja ihmisiä niin, että aiheuttaisi mahdollisimman vähän kitkaa ympäristössään. Sitä kuvataan hienovaraisena taitona arvioida muiden ihmisten ajatuksia ja tunteita yhteisen luottamuksen ja yhteyden rakentamiseksi. (Hong 2019, 9.)

Vaikka nunchin yhteydessä puhutaan usein myös intuitiosta, näen sen kuitenkin erillisenä omana asianaan, sillä toisin kuin intuitio, nunchi pohjautuu paljon myös traditioon ja opittuun tapakulttuuriin. Intuitio on kuitenkin työkalu, joka voimistaa nunchin olemusta, sillä empatia ja intuitio vahvistavat lukutaitoamme ympäristön suhteen. Nunchin opetus on, ettei aina ole olennaista olla ensimmäinen tai oikeassa, tärkeämpää on, miten ympäristömme voi, silloin kun olemme siihen joko suorassa tai epäsuorassa vuorovaikutuksessa. Nunchin olemusta kuvaillessa puhutaan usein myös intuitiosta ja huomaan siinä olevan paljon sukulaisuutta, mutta se perustuu myös paljon traditioon, perinteisiin ja muiden huomioimiseen. (Hongg 2019, 53.)

Japanilainen filosofia Ichigo ichie kuulostaa nunchin serkulta, siinäkin keskitytään vaalimaan jokaisen hetken tärkeyttä ja yhteistä harmoniaa. Vaikka Ichico ichiessä ja nun-

chista puhuttaessa puhutaan usein myös intuitiosta, koen niiden juontavan intuitioon juuri läsnäolon tärkeyden vuoksi.

*Ichigo ichie ei ole suoraan suomennettavissa, mutta käsiteen voi tulkita kahdella tavalla. Ichigo ichien voisi kääntää sanoilla ”yksi kerta, yksi kohtaaminen” tai tässä hetkessä, yksi mahdollisuus. ( Miralles & Carcia 2020, 6.)*

Ichigo ichien ja nunchi pohjaavat hetkessä elämisen ja käsillä olevan hetken vaalimiseen, ne eivät ole yhtä kuin intuitio, mutta tällaisten hetkeen virittyvien traditioiden vuorovaikutus tuntuu olevan luontaista intuitiolle. Täytyy myöntää, että olen usein ajatellut intuitiota enemmän mystisenä voimavaranani kuin nukkuvana alitajuntana, vaikka molemmat ovat yhtä lailla tuntemattomia osa-alueita.

Tällä tiedostamattomalla olemuksella on tapana antaa selkeitä viestejä ja työskennellä kanssani silloin, kun olen kuin sattumalta virittäytynyt juuri oikealle taajuudelle. Herkkä ihminen on alttiimpi intuition hienovaraisille signaaleille, jotka toiselta jäisivät helpommin huomioimatta. Psykologisissa tutkimuksissa on huomattu intuition korreloivan empatian kanssa, intuitiiviset ihmiset ovat keskimääräisesti siis empaattisempia. Kumpi sitten oli ensin?

Tämä on intuitiotutkija Asta Raamin mielestä toissijainen kysymys, sillä empatialla ja intuitiolla tuntuu olevan yhteinen pohja, tai kyky vastaanottaa tietoa itsensä ulkopuolelta ja ne ovat tavallaan kaksi kanavaa. Empatian kautta pystymme asettumaan eri tilanteisiin ja kuvittelemaan miltä jostakin toisesta tuntuu, intuition kautta meille taas on mahdollista hakea tarkkaa tietoa jostakin tietystä kohteesta. (Raami 2016, 202.)

Herkkyyys ominaisuutena on varmasti etu, jota nimenomaan luovaa työtä tekevät osaavat käyttää ihan luonnostaankin. Luovan työn olemus liikkuu usein tunteiden ja kollektiivisten huolien ja teemojen maailmassa. Empatia, herkkyyys ja taito kuunnella omaa intuitiota toimivat tällöin hyvänä työkaluna. Intuitio ei kuitenkaan liity vain luovaan työhön, sen kuunteleminen on myös osa tieteellistä työskentelyä tai osa arkisempia askareita.





Kuva 2. Katoavat asiat. 160 x 140 cm. Öljy kankaalle. 2020.

## Muoto, tyhjiys ja yhteys itseen

*Minä vain juoksen. Juoksen tyhjiössä. Tai minun ehkä pitäisi sanoa se toisin: minä juoksen päästäkseni tyhjiöön. Mutta satunnaiset ajatukset livahtavat tähän autiuteen, kuten voitte olettaa. Ihmismieli ei voi olla täysin valkoinen. Ihmisen tunteet eivät ole riittävän vahvoja tai johdonmukaisia pitämään yllä tätä tyhjiötä. Tarkoitin sitä, että juostessa tunteisiini tunkeutuvat ajatukset ja ideat pysyvät alisteisena työlle. niiltä puuttuu sisältö, ja siksi ne ovat vain sattumanvaraisia ajatuksia. (Murakami 2011, 23.)*

Haruki Murakami kokee juoksemisen olevan olennainen osa hänen kirjoitusprosessiansa, harjoittelu on hänelle rutiini, joka edustaa hänelle tyhjään tilaan pääsyä. Kun pohdin omaa työskentelyäni tämän kautta, huomaan kuinka luovan työskentelyn metodit ovat yhtä yksilöllisiä kuin tekijänsä. Se mikä edustaa toiselle tyhjää tilaa, jota tekeminen vaatii, voi toiselle olla itse työskentely.

Ajattelen Murakamin työskentelyä juuri oman työskentelyni peilikuvana: minulle maalaus edustaa Murakamin tyhjää tilaa, jossa hahmot ja maalaaminen on täysin sattumanvaraisia ajatuksia, ja vastakohtana tälle tyhjiölle toimii omalla kohdallani lukeminen. Tapoja kokea tyhjyyttä on varmasti yhtä monia kuin tekijöitä. Itselleni maalaaminen parhaimmillaan edustaa hiljennettyä mieltä ja tekemisen tilaa, jossa otan vastaan käskyjä ja vastauksia alitajunnalta. Kun maalaaminen ei suju, virittäytyminen tapahtuu vain harvoin jatkamalla maalaamista.

*Tyhjiys tarkoittaa aasialaisille kulttuureille eri asiaa kuin meille. Länsimaalaisille tyhjiys on jonkin puuttumista, aasialaisille se on perustavanlaatuisin todellisuus ennen eriytymistä ja muotoa.. (Ylä-Nojonen 2011).*

Pystyn samaistumaa aasialaiseen filosofiaan tyhjiydestä, jossa se nähdään materiaalina ja energiana toiminnalle, joka tähtää seuraavaan muotoon. Tätä tyhjiys voi myös edustaa hengen tasolla tai tilan tarpeena fyysisellä tasolla. Taiteilija ei voi vain tuottaa ja luoda materiaalia loputtomasti, tyhjiys voi olla myös polttoainetta. Jokaisen kokemus tyhjiydestä on yksilöllinen, minulle tyhjiys edustaa parhaimmillaan niin kutsuttua flow-tilaa, tässä tilassa oleminen ei edusta yhtä tiettyä toimintaa tai tekemistä, vaan tällainen tila voi olla maalaamista, paikallaan istumista tai luonnossa kävelyä. Olennaista hyvässä tyhjiyden kokemuksessa on vahva läsnäolo, omista peloistaan vapautuinen ja ilon tunne, jonka selkeää syytä on vaikea nimetä.



Omassa luovassa työssäni on tärkeintä löytää oman tekemiseni kannalta parhaat työskentelytavat. Joillekin maalaaminen edustaa jotakin jo ennalta suunniteltua, ja sen suunta on selkeästi tiedossa, tai ainakin teoksella on selkeä pyrkimys johonkin lopputulemaan. Minulle maalaaminen edustaa tyhjää tilaa ja myös mielellistä tyhjyyttä. Intuiosta puhuttaessa usein puhutaan myös mielen tavasta visualisoida ja hahmottaa kuvia, en kuitenkaan pysty samaistumaan siihen, sillä en koe näkeväni asioita mielessäni ennalta, intuitiiviset välähdyksetkin toimivat enemmän tiedon tunteina, ei niinkään kuvina.

Myös mielen jonkinlainen avoimuus ja tyhjiys toimii omassa työskentelyssäni tärkeänä elementtinä. Koska en suunnittele teoksiani ennalta, luonnostele tai hahmottele, mielen päällä olevat asiat ja päänsisäinen häly tulevat helposti tekemiseni tielle. En tietoisesti silti harjoita meditaatiota tai hiljentymistä, koen tietynlaisen virittäytymisen löytyvän arjen joskus pienistäkin hetkistä. Olen pikkuhiljaa alkanut ymmärtämään, ettei se, että vietän työhuoneella koko päivän, tee minusta oikeastaan tuotteliaampaa ja aikaansaavempaa taiteilijaa. Itseni ylikuormittaminen ja liika pyrkimys tekemiseen vie helposti ilon maalauksesta ja saa työskentelyni seisomaan paikallaan. Tyhjiys voi siis edustaa itselleni myös kävelyä, lukemista tai ystävän näkemistä. Suhteeni taiteen tekemiseen on hyvin yhtenäistä elämän rinnalla. Mitä kauemmin olen maalannut, sitä lähemmäksi henkilökohtainen elämä ja luova työ ovat tulleet toisiaan.

Konkreettisesti tilasta puhuttaessa koen kuvataiteilijan olevan aina haasteen edessä suhteessa tilaan ja niiden puutteisiin. Omaan taiteelliseen tekemiseeni liittyvä unelma liittyy juuri tilaan. Haaveilen usein tilasta, joka olisi riittävän avara ja vapaa kaikesta ylimääräisestä tavarasta. Työskentelen suurien maalauspuhjen kanssa ja olen aina kokenut pienempien teosten olevan minulle haastavia. Siirtyminen asteittain pienempään koon saattaisi olla toisinaan ratkaisu tilanpuutteeseen. Koen suuren koon kuitenkin olevan osa työskentelyäni, se tuo tekemiseen myös fyysisen ja kehollisen tason.

Voimme nähdä oman intuition kuuntelemisen taidon kehittyvän siellä, missä empatiamme kehittyy, siis varhaislapsuudessa tai tarkemmin sanottuna jo äitiemme vatsassa. Syntymän jälkeen luomme uudelleen yhteyden äitiimme, varhaisen lapsuuden empatian ja yhteyden kokemuksen puuttuminen tutkitusti vaurioittaa ihmisen yhteyttä itseensä. (Raami 2020, 160)

Luovan työn tekeminen siis vaatii henkilön yhteyttä itseensä, siksi se myös tuntuu toimivan useille taiteilijoille paikkana käsitellä omia traumaansa. Mielestäni näiden elementtien

erittelemineen on hieman turhaa, sillä elämän luonne tuntuu olevan toisiaan tukevien elementtien kehä. Nämä elementit eivät tunnu silti liikkuvan meille totutussa lineaarisessa muodossa, vaan ne kiertävät kehää ja lomittuvat toisiinsa tavalla, jota on jokseenkin hankala eritellä tai pilkkoa suoraksi tiedoksi. Tai niin tehdessä saattaa päätyä kumpi oli ensin kysymykseen- jonka näen enemmän elämää ja taidetta eriyttäväksi analysoinniksi. Tarvitseeko taiteilija siis trauman ollakseen luova? Onko luovuus vain tapa käsitellä yhteyden puutetta, tapa yrittää saada yhteys itseensä kolmannen elementin esimerkiksi maalaamisen kautta? Tällainen pohdinta on mielestäni siinä mielessä turhaa, ettei näihin kysymyksiin suoraan voi vastata tai arvailla vastausta kuin tekijä itse. Intuitio, empatia, yhteyden synty itse, ympäristöön ja omaan luovaan tekemiseen ovat kuitenkin jokaiselle hyvin yksilöllistä.

Aloittaessani kuvataiteen opiskelun maalasin pakonomaisesti jatkuvasti. Koin syyllisyyttä miltei kaikesta muusta ajankäytöstä, ja tekemiseni oli takkuavan pakkomielteistä. Luovuus ja flow-tila, olivat kaukana työskentelystäni ja tuntui, että pyöritän lähinnä valtavaa maalipyörrettä, mikä tulisi ajallisesti ja taloudellisesti minulle todella kalliiksi, sillä suurin osa teoksistani päätyisi roskikseen. Oli vaikea löytää rytmiä omaan tekemiseen, olihan kyseessä asia, jota halusin tehdä enemmän kuin mitään asiaa maailmassa, maalata. En kuitenkaan löytänyt rajoja sille, mitä kaikkea muuta maailmaani tulisi mahtua, jotta löytäisin tasapainon maalaamiseni kanssa.

Monet filosofiat pohjaavat hetkessä elämisen tärkeyteen, mielen, kehon ja ravinnon tasapainoon. En kuitenkaan väitä, että intuitio on osa-alue, joka toimisi vain silloin, kun olemme omasta mielestämme tasapainossa, sillä intuition olemus on myös selviämiseen tähtäävä. Uskon myös arkielämän intuition toimivan hieman eri tavalla kuin intuition, joka on sidoksissa jatkuvaan luovan työn tekemiseen tai totuttuihin rutiineihin.

Silloin kun maalaaminen tuntuu sujuvalta, se tuntuu sekä haastavalta ja helpolta samaan aikaan. Osa helppouden kokemuksesta on se, etten yritä liikaa hallita lopputulosta. Pystyn hyväksymään, etten tarkkaan tiedä, mihin suuntaan teos on menossa. Tällaisessa työskentelyssä piilee sen helppous ja vaikeus. Tekemisen esteenä on ainoastaan mieli, ei tekninen tai osaamiseen liittyvä asia. Ymmärrän etten voi hallita tietoisella tasolla tekemistä, on vain maalattava, ja katsottava mitä siitä syntyy.

Oma taiteellinen työskentelyni on suhteellisen ennalta suunnittelematonta ja intuitiivista, ja kykyni työskennellessä heittäytyä tekemiseen ja läsnäolon tunteeseen on erilainen kuin kykyni heittäytyä hetkeen arkisissa tilanteissa tai oikeastaan millään muulla elämän

osa-alueella. Olen huomannut maalaamisen sujuvan parhaiten silloin, kun olen lomalla maalaamisesta, ajanjaksoina, jolloin olen ajatellut, etten maalaa ollenkaan. Jotakin syntyy kuitenkin, joskus helpostikin vain käydessäni työhuoneella. Ero saattaa olla hämmentävä verrattuna niihin hetkiin, jolloin näyttely on lähestymässä ja tekeminen on täten muuttunut liian tietoiseksi. Usein maalaamisen ulkopuolella ja arjessa suurin kärsimykseni aiheuttaja on liika asioiden pohtiminen, parhaimmillaan maalaus pystyy vapauttamaan minut ainaisesta analysoimisesta. Vertaisin tällaista työskentelytapaa meditaatioon, juoksuun tai mihin tahansa harjoitukseen, johon pystyy heittäytymään jollakin tavalla tyhjänä, ilman paineita tai pelkoa epäonnistumisesta.

*”Keskityn yleensä työhöni kolme tai neljä tuntia joka aamu. istun pöytäni ääressä ja suuntaan huomioni täydellisesti siihen mitä kirjoitan. En näe mitään muuta, en ajattele mitään muuta” (Murakami 2011, 88.)*

Murakami uskoo työskentelyssään rutiiniin ja kirjoittaa kolme-neljä tuntia joka aamu. Koen oman luovan tekemisen rytmittämisen haasteena suhteessa muuhun arkeen ja elämään. Toki voisin ottaa tietyn kellonajan ja rutiininomaisesti mennä joka aamu työhuoneelle aivan kuten Murakami, mutta koen maalaamisesta irtautumisen itselleni liian haastavana. Vaikka päättäisin työhuoneelle saapuessani viettäväni siellä vain hetken, niin työn sujuessa tai ajautuessa kaoottiseksi kamppailuksi saatan huomata päivän vierähtäneen kuin huomaamatta iltaan. Elämässä on kuitenkin hyvä olla muutakin sisältöä kuin maalaaminen, joten saatan nykyään pyhittää maalaamiselle kokonaisia päiviä ja sitten päiviä kaikelle mahdolliselle muulle tekemiselle.

Murakamin ajatus muutaman tunnin työskentelystä ei toimi oman työni lähtökohtana, sillä jos maalaaminen sattuukin sujumaan, muodostuu kaikesta muusta samalle päivälle sovitusta ohjelmasta työtä haittaava tausta-ajatus. Kellon vilkuilu ja tieto ajan rajallisuudesta häiritsee silloin intuitiivista tekemistä. Kun maalattava sarja on työn alla tai näyttely tuntuu valmiilta, sitä seuraa luontaisesti ajanjakso, jolloin en viihdy työhuoneella. Tällöin täytän arkeani lukemalla tai liikkumalla.

Noina taukoina ajatuksiini hiipii pelko siitä, että osaako tauon päättyessä maalata tai tarttua työhön uudelleen. Maalaaminen on kuitenkin paljon muutakin kuin itse maalaamista. Maalaaminen tarvitsee tylsyyttä ja tilaa, olla irti itse tekemisestä toimii usein katalyyttinä luovuudelle. Intuitiivisen ja ennalta suunnittele mattoman tekemisen haasteena on usein mieli, joka pyrkii kuitenkin jatkamaan ongelman ratkaisua, silloinkin kun en varsinaisesti maalaa.

Saatan esimerkiksi kävelyllä kuvitella keskeneräiseen teokseen liittyviä ratkaisuja ja löytäneeni tavan päästä eteenpäin, mutta työhuoneelle päästyäni teos osoittautuikin jälleen kerran omaksi maailmakseen, jota on vaikea hallita suunnittelemallani tavalla. Mieleni siis on työskennellyt ongelman kanssa ja luullut ratkaisevansa sen, myöhemmin palattuani teoksen äärelle tajuan, ettei mitään ratkaisua ollutkaan. Saattaa kuulostaa paljon sekopäisemmältä kuin se itseasiassa onkaan, mieli on vain pohtinut kaikkia mahdollisia vaihtoehtoja palatakseen tyhjään tilaan, mutta maalauksen äärellä kaikki onkin jälleen ennalta arvaamatonta ja vailla sääntöjä. Teos tarvitsee tätä pähkäilyä täyttämään vaihtoehtojen punnitsemista. Vaikka mieli tekisi sen maalauksen ulkopuolella, on kyse kuitenkin maalaamisesta. Alitajuntani kaipaa vaihtoehtoja, jotta se voi poimia esiin parhaat ratkaisut tilaisuuden tullen.



Kuva 4. Prosessikuva maalauksesta. 2020.

### 3 TEOS JOHDATTA TEKIJÄÄNSÄ

En ole koskaan kokenut tarvetta näköhavaintoni jäljentämiseen, sillä katsominen on edustanut minulle aina aistien sekoittumista: tekstuureiden, hajujen, äänien ja värien abstraktia maailmaa. En koe myöskään ajattelevani kovinkaan visuaalisesti muuta kuin maalatessani, teoksen jo ollessa tekeillä. Silloin koen työn ohjaavan minua luonnollisesti kohti lopputulostaan. Teoksiini ilmestyvät hahmot ovat maailmasta, joka on minullekin tuntematon, mutta pystyn tulkitsemaan sitä symbolisesti teemojeni kautta, teosten ollessa valmiita. Tunnistan niiden kuvakielestä itselleni tuttuja tilanteita, muistoja, unia, alitajunnastani kumpuavia asioita, joita en maalatessa useimmiten tietoisesti käsitellyt. Tapani maalata on kuitenkin niin epäesittävä, että niiden tulkinta useimmiten kääntyy katsojasta riippuen päälaelleen. Esimerkiksi itselleni synkkänä esiintyvä tapahtuma, muisto tai trauma saattaa toiselle edustaa jotakin koomista, hauskaa tai aivan toisin tulkittavaa tapahtumaa tai asiaa.

Tapani hahmottaa maailmaa maalauksen kautta pitää kiinnostukseni tekemistä kohtaan yllä. En koe, että se edustaa mitään, mitä voisin oppia tuntemaan täysin. Maalaaminen on jonkinlaista oman alitajunnan, materiaalien ja menetelmien kanssa tasapainoilua. Luon omaa maailmaani, missä liikun toisinaan orgaanisesti teoksesta teokseen ja toisinaan tekeminen on kuin vieras olio, jonka tarpeiden ymmärtäminen on täysin mahdollista. Koen työskentelylläni olevan metaforinen luonne suhteessa elämään ja materiaaleihin, joita on käytetty tuhansia vuosia maalauksissa. Jotta mikään luova työ olisi mahdollista, on sen oltava itselleni kiinnostavaa ja tuotettava jonkinlaista nautintoa. Maalaamisen hauskuus onkin tavallaan jonkin tuntemattoman kanssa tasapainoilua: materiaalin, käden, jonkin tiedostamattoman yhteistyötä, siihen pisteeseen asti, kunnes teos ilmoittaa olevansa valmis.

*Valmiissa työssä on rauha.” Työ seisoo siinä. Onko työ valinnut minut vai minä työni, vaikea sanoa. mikään ei vedä vertoja sille tunteelle. Tämä on elämän tarkoitus (Copper, voima 2006.)*

Kuvataiteilija Marcus Copper tiivistää teoksen ja tekijän vuoropuhelun ja intuitiivisen tunteen siitä, kuinka teos jollakin tavalla ilmoittaa olevansa valmis. Kuin toiseus olisi yhteydessä tekijäänsä, kun teos on valmis, pilalla, kesken tai vaatii lisää työstämistä, useimmiten sen valmistuminen tuntuu automaattisen suoralta tiedolta.

Valmis teos siis tuottaa tekijälleen läsnäolon- ja olemassa olemisen tarkoitusta. Tuntuu kuin ne keinot joilla luovassa työssä houkutellaan intuitiota, olisivat samassa kehässä lopputuloksen kanssa. Parhaimmillaan taide on jonkinlainen kehä, joka omien haasteiden jälkeen tyydyttää tekijäänsä. Tämän lisäksi on olemassa prosesseja, joissa lopputulos ei tyydytä, mutta tekemisen ja prosessin aikana se on tuottanut tekijälleen tyydytystä tai pakopaikan rationaalisen ajattelun maailmasta. Lopputulos ei välttämättä silti miellytä, mutta teos saattaa kierrättyä ja löytää paikkansa osana jotakin isompaa kokonaisuutta myöhemmin, jolloin se tuottaakin minulle iloa ollessaan hyödyksi sittenkin.

Taide ei edusta minulle visuaalisesti tai esteettisesti täydellisyyttä, vaan mielestäni onnistunut teos edustaa myös hengen tasolla prosessiani sen parissa. Kun teos on syntynyt läsnäolossa ja intuitiivisessa vuorovaikutuksessa itseni ja teoksen välillä, koen myös tulkitsevani sitä paremmin. Osaan silloin erottaa sen valmiiksi, onnistuneeksi tai epäonnistuneeksi. Onnistumisen tunnetta tuottaa aistimus jonkin tuntemattoman asian, kuvan tai maailman ilmestyminen nähdyksi. Tätä kuvaa tai maailmaa tarkastelen jollakin tavalla ulkopuolisena ja epäonnistuessani koen läsnäoloni suhteessa teoksen maailmaan olleen liian tietoinen ja lopputulos ei silloin tuota vierauden ja yllätyksen elementtiä.

Kuvataiteilija Maja Ruznic kuvailee maalaamisen olevan hänelle juuri sitä, ettei hän tiedä mitä tekee. Vähän kuin kokkaamista muutamalla aineella. Maya puhuu siitä, kuinka hän kokee puheensa hengen yhteydestä taiteen tekemisessä epämuodikkaana. Maya ei häpeile kertoessaan työskentelevänsä ikään kuin henkien kanssa maalatessaan, odottaen mitä teoksiin ilmestyy. (Ruznic, 2019.) Pystyn samaistumaan Ruznicin ajatuksiin hengistä, vaikka ajattelen usein henkien olevan enemmän alitajuntani syövereistä muodostuneita hahmoja tai olioita, minulla ei ole myöskään tarvetta ylitulkita teoksieni olemusta. Toivon teoksen olevan katsojalleen henkilökohtainen kokemus, aivan kuten se on minulle itsellenikin.

## **Materiaalit ja värit työskentelyssäni**

Materiaalit näyttelevät tärkeää osaa työskentelyssäni. Käytän teoksissani raakoja pigmenttejä, joita sekoitan pellavaöljyyn ja hierrän maaliksi. Maalauspohjan pohjustaminen tapahtuu kerroksittain jänisliimalla paksulle puuvillakankaalle. Aloittaessani työskentelyä pidän pohjustusvaihetta tärkeänä osana teosta, se luo pohjan siihen syntyvään maailmaan ja auttaa virittäytymistä työskentelyyn. Tässä rutiininomaisessa prosessissa on jotakin, jota teos kokonaisuutena edellyttää. Oikeat materiaalit ja hyvin tehty pohjustus, ovat niitä harvoja ennalta suunniteltuja vaiheita maalausprosessissa. Kankaan sävy jänisliimattuna toimii luonnollisena pohjana teoksille, sen vaaleampaa sävyä en pohjustukseen kaipaa. Pohjustuksessa toistuvat samat rituaalit, johdattelee virittäytymään siitä seuraavaan vapaampaan tuntemattomana pysyvään toimintaan.

Seuraavan vaiheen toiminta sisältää maalauksen oman maailman, jonka ongelmanratkaisua maalaaminen edustaa, liikkumista epäkohdasta toiseen. Helposti syntyvä maalaus johdattaa tekijäänsä sieltä täältä muodostuen ja liikkuen kohti valmiimpaa lopputulosta. Vaikka teokseni liikkuvat abstraktin ja esittävän välimaastossa, koen siinä olevan parhaimmillaan selkeää sanoittamatonta loogisuutta. Teos kuin käskyttää tekijäänsä, eikä jätä rauhaan ennen kuin ollessaan valmis tai pilalla.

Työskentelen mieluiten isojen pintojen kanssa, teen melkein kaiken lattialla kyykyssä. Kokonaisen syntyvän kuvan hahmottaminen ison pinnan kanssa on vaikeaa, sillä yksityiskohtia on mahdollista tarkastella vain läheltä, mutta ei yhtenä selkeänä kokonaisuutena. Usein tarkastelen teosta kokonaisuutena pystyssä, vasta sen ollessa kuiva. Ensimmäiset kerrokset ovat usein maalattua, sitten pestyä tai pois kaavittua maalia. Sattumat likaavat ja kuvittavat alkuun kangasta, pikkuhiljaa kuva alkaa muodostua, useimmiten työskenneltyäni muutaman päivän, vailla selkeää ajatusta siitä minkälainen kuva on syntymässä. Tällainen tapa työskennellä sopii työskentelyni luonteeseen, joka pyrkii olemaan vapaata ja spontaania. Öljyn kuivuminen on oma maaginen elementtinsä, teos ikään kuin kuivuessaan paljastaa itseään, työstimisen jälkeenkin liikkuen kohti valmiimpaa lopputulosta.



Vaikka teemani usein muodostuvat teoksen edetessä, ei niin tietoisina ajatuksina, eivät ne ole irti minusta, henkilökohtaisuus valuu teoksiin tiedostamatta. Äitini sairastuessa ja myöhemmin menehtyessä huomasin, teoksieni värien kirkastuvan. Aikaisemmin raskaat kerrokset muuttuivat ohuemmiksi ja öljyn määrä lisääntyi, tuntui kuin alitajuntani olisi pyrkinyt tuomaan minulle teoksieni kautta valoa ja lohtua. Vaikka aiheeni ovat viime aikoina liikkuneet siirtymisen, jonnekin katoamisen ja irti päästämisen teemoissa, koen maalauksen materiaalitasolla tarvetta keveydelle. Kuvallisesti runsas koko pinnan täyttävä tekeminen tarvitsee tilaa hengittää. Kevyet kerrokset ikään kuin siivittävät teoksieni tarinallisuutta. Hahmot ovat matkalla, osa vilkuilee takaisin päin ja niiden rajat ovat usein häilyvästi tässä ja samaan aikaan jossakin toisaalla.

Viime aikoina olen myös huomannut käyttäväni enemmän pigmenttejä, joiden olemassaolo on ollut minulle hieman mysteeri, ne eivät aikaisemmin vetäneet minua puoleensa. Kirjassa Sinelmiä Maggie Nelsson käy läpi tuskaisaa eroa juuri sinisen kautta. Olen miettinyt voiko väri määrittää tiloja, tunteita, aikakausia, ja voiko väri olla kokonainen filosofia? Runoilija, kirjailija, humanisti, filosofi Johann Wolfgang Von Goethe kuvaili sinistä eloisaksi väriksi, josta kuitenkin puuttuu iloa. Sininen yhdistetään samaan aikaan melankoliaan ja positiivisiin toivoa sisältäviin assosiaatioihin. (Nelson 2020, 5.)

*Ei pidä kuitenkaan erehtyä luulemaan kaikkea halua kaipuuksi. "Katselemme mielellämme sinistä, ei siksi että se tunkeutuu näkökenttäämme, vain siksi, että se vetää meitä puoleensa" Kirjoitti Goethe ja on kenties oikeassa. Mutta minua ei kiinnosta ikävöidä enään maailmassa, jossa elän. En halua haikailla sinisiä asioita tai herra nähköön "sinisyyttä" Haluan ennen kaikkea lakata ikävöimästä sinua. (Nelson 2020, 5.)*

Viimeisimmissä teoksissani on ollut enemmän sinistä, jota olen jollakin tavalla aina vältellyt. Maalatessani teosta Muistoesine muistin äidilläni olleen lapsuudessani voimakas sinisyyden jakso. Hän maalasi sinistä, valmisti sinistä keramiikkaa, ompeli sinisiä verhoja ja kutoi sinisiä mattoja. En voinut olla miettimättä oliko tällainen värillinen yhteys alitajuntani tapa käsitellä äitiini kohdistuvaa kaipuuta ja oliko äitini sininen jakso kiivaimmillaan, silloin kun hän suri omien vanhempiensa menetyksiä. Muistan äitini rakastuneen Krzysztof Kieslowskin elokuvaan Siniseen, eikä elokuva saanut aikaan minkäänlaista reaktiota minussa. Niin hidasta on toisinaan ihmisen ja kulttuurin välinen vuoropuhelu, jokin asia muistuu mieleeni yli kahdenkymmenen vuoden jälkeen. Kaiken ajan jälkeen en edelleenkään muistanut elokuvan juonta. Muistan sen tärkeyden äidilleni, muistan sen nimen, sillä pystyn kuvittelemaan sinisen värin rauhoittavana, selkeänä mielessäni.

*Sarjan ensimmäinen elokuva, Sininen, on ennen kaikkea tarina vapaudesta, oman elämän uudelleen järjestämisestä ja menneisyyden läsnäolosta. Juliette Binochen tulkitsema Julie menettää aviomiehensä ja 5-vuotiaan tyttärensä auto-onnettomuudessa, josta itse selviää vain ruhjein. Elämä on aloitettava uudelleen, mutta rakennuspalikat tuntuvat uupuvan. Alkaa reduktiivinen matka kohti sisintä, arvopohdintaa ja mielekkyyden etsimistä. (Orasmaa 2007).*

Kun Kieslowskin Sininen palaa mieleeni 26-vuoden jälkeen, juuri silloin kun koin surua, joka oli suurempaa henkistä kipua, mitä olin koskaan osannut kuvitella, hämmästyin luokiessani elokuvan kritiikkiä vuodelta 1994. Kritiikki kertoi sen olevan elokuva kivusta: alkavan elämästä ja päättyvän kuolemaan. Ajattelin, että tässä jälleen todiste intuition, ihmisten välisten yhteyden kehästä, johon koen värin ja surun minua viime aikoina johdattelleen.

Kiinnitänkö vain huomiota enemmän tiettyyn väriin, ja sinisestä on tullut jonkinlainen johdola, suruni ja äitini välille ja nyt näen sinistä kaikkialla? Varmasti. On kuitenkin kiinnostavaa, kuinka juuri väri johdatteli minua saamaan jonkin kaltaisia viestejä äidiltäni. Oliko se epätoivoinen alitajuinen tarve menetetyn yhteyden korjaamiseen? Koska en keksinyt muuta kanavaa, kuin pakkomielteeni maalaamiseen ja väreihin, olinko kehittänyt sinisen alitajunnan polun, jota pitkin kulkien, sain välillä viestejä äitini sinisyyden jaksolta? Mahdollisesti, mutta se toimi minulle myös lohdullisena takeena taiteen ja värin parantavasta voimasta. Goethe toteaa lähellä olevan esineen varjon näkyvän meille aina sinisenä, kun ilma on tiheänään hienoa utua. (Goethe 2019.) Goethen sininen varjo pätee myös ihmisten tunteiden väreihin, meille rakkaiden ihmisten varjot ovat sävyiltään usein sinertäviä, varsinkin kun elämä tuntuu utuiselta ja menetykset raskailta.

Huonoina päivinä, silloin kun maalaaminen tuntuu enemmän kamppailulta näkymättömien voimien kanssa, saatan saada itseni kiinni tuijottamasta maaliastian pohjalle syvään siniseen öljyyn. Pigmentti sävystään ja voimakkuudestaan riippuen saattaa värjätä öljyn jo muutamilla hippusilla. Pieni määrä tuota maagista ainetta laajenee pellavaöljyssä lammikoksi, näyttäen aivan yhtä täyteläiseltä kuin purkissaan, sen alkumuodossa. Siinä se on täysin täydellinen itsessään, sen olemus on jo valmis ja se tuottaa minulle iloa sellaisenaan.

Joskus pelkkä väri riittää lähtökohdaksi teokselle, filosofiaksi tai vain selviytymään. Se edustaa jonkinlaista puhtautta, joka sitoo käsillä olevaan hetkeen tai saa sinut hetkeksi pysähtymään, se voi olla sininen taivaalla tai luonnonpigmentti työhuoneella, jonkun suttaisen purkin pohjalla, kuitenkin niin puhtaana, että pysähtyy. Platon uskoi värien olleen

huumetta, ja varoitteli pigmenttien huumaavuudesta. (Nelson 2020, 5.) Pystyn näkemään värien pelottavuuden sellaisina aikoina, kun ne ovat olleet uusia asioita koko ihmiskunnalle. Kuinka kiehtovaa niiden leviäminen ympäri maailmaa osaksi meidän jokapäiväisiä aistihavaintojamme onkaan.

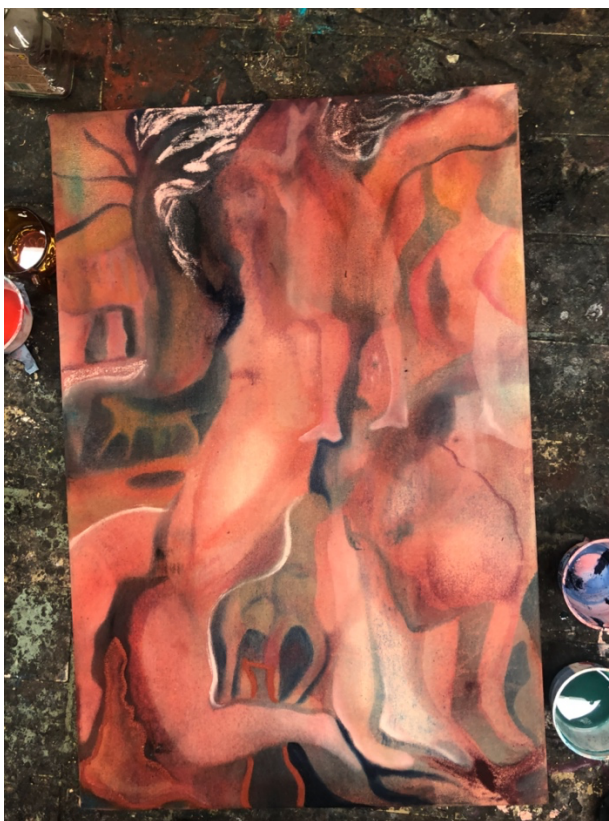
Uskon ihmisen tarvitsevan värejä aivan yhtä paljon kuin tarvitsemme ruokaamme mausteita, omassa työskentelyssäni niiden tärkeys on korostunut vuosi vuodelta. Maailma on koodattu väreillä. Ne auttavat meitä muistamaan, me liitämme niihin tunnetiloja ja ne toimivat varoittavina signaaleina. Harvoin kuitenkaan tiedostan niiden olemassaolon niin erillisenä kuin maalatessa, vaikka olemmekin elämässämme värien kanssa jatkuvassa vuorovaikutuksessa. Maalauksissa käyttämäni pigmentit edustavat minulle jollakin tavalla värin ydintä, puhdasta alkuainetta, ne ovat omalla yhteydessä kaikkiin maapallolla esiintyviin väreihin, sillä ovathan ne luonnosta luontaisesti löytyneitä. Pidän tärkeänä, että minulla on tarpeeksi raakoja pigmenttejä saatavilla, silloin kun aloitan työskentelyn, ne on nähtävä omin silmin siinä hetkessä ja luontaisesti tartuttava niihin sävyihin, jotka vetävät minua silloin puoleensa.

### Teemat ja henkilökohtaisuus

*”Monilla taiteilijoilla on sellainen kuva, jota minun on vaikea ymmärtää, tavallaan he uskovat itse luoneensa lahjakkuutensa. Ajattelen aina päinvastoin. Minulla on paljon esikuvia kirjailijoita, kuvataiteilijoita ja säveltäjiä. Kaikki mitä olen, olen sen summa mitä olen saanut muilta” (Förström 2017.)*

Tunnistan paljon samaa ajattelua runoilija Tua Förströmin kanssa hänen kuvaillessaan lahjakkuutta. Koen nykytaiteen kentän myös muuttuvan yhteisöllisempään ja kollektiivisempaan suuntaan. En siis koe vain ammentavani toisista taiteilijoista, vaan aivan kaikesta elämästä, johon olen yhteydessä epäsuorasti tai suorasti. Koen kiitollisuutta ja yhteyttä ihmisiin jaetun kulttuurin ja taiteen kautta. Vaikka työskentelyni pohjaa usein intuition ja lähtökohdat ovat ennalta suunnittelemattomia, olisi hölmöä väittää sen olevan lähtöisin vain minusta. Ihmisyys on olemukseltaan jotakin niin kerroksellista, että juuri siksi piilevä tietoisuus ja alitajunta kiinnostavat minua työvälteenä. Pyrin ympäröimään itseni kiinnostavilla materiaaleilla, kirjoilla, taiteella ja kulttuurilla. Alitajuntani luo kuvaa maailmasta siivilöiden sen pintaa, tullakseen kuvaksi kauttani. Taide on vain pieni filttöity osa, joka syntyy suodattamalla tekijänsä lävitse.

Vuosi vuodelta maalaamisesta on tullut yhä erottamattomampi osa elämäni. Omaa taiteellista tekemistä helpottaa ajatus elämän ja luovan tekemisen lomittumisesta. Niiden olemusta on vaikea eritellä, sillä ne ammentavat toisistaan. vaikka työskentelyni pohjaa intuition, siitä kumpuavat asiat ja teemat ovat sekä kollektiivisia, että henkilökohtaisia. Näiden elementtien sekoittuminen voimistaa yhteyden tunnetta itseeni ja muihin jaetun kulttuurin kautta.

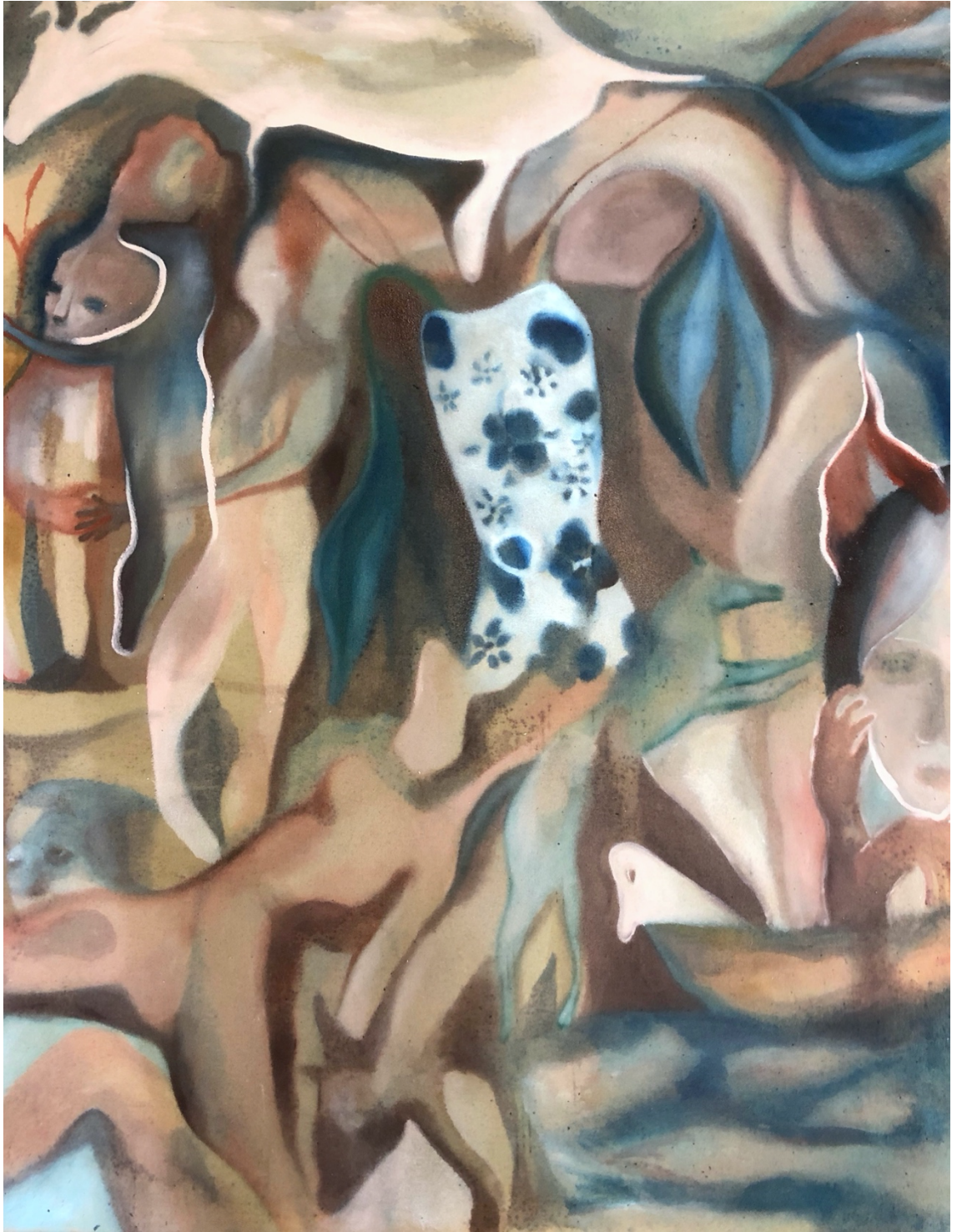


Kuva 4. Prosessikuva maalauksesta. 2020.



Kuva 5. Siirtyminen. 140x110 cm. Öljy kankaalle.2020.





Kuva 6. Muistoesine. 140x110 cm. Öljy kankaalle.2020.

## 4 LOPUKSI

Kirjallisessa opinnäytetyössäni olen pohtinut intuition luonnetta maalausprosessissani, teosteni teemoja, sekä henkilökohtaisia kokemuksiani, jotka liukuvat tekemiseeni, sekä tarkastellut maalausprosessini eri vaiheita. Luova työ ei ole elämästä tai tekijästä irrallista. Materiaalinen taso ja luovan työn tekeminen muodostavat mielen ja hengen jatkeen, jonka kolmas osapuoli on tiedostamattoman alitajunta. Koen tämän näkymättömän tason olevan olennainen osa omaa työskentelyäni.

*Luovuus ei ole yksittäinen liike. Juuri siinä piile sen voima. Kaikki mitä luovuus koskettaa, ja jokainen, joka kuulee, näkee, tai aistii sen, tulee ravituksi. Luomisen ydintä on aarteiden louhiminen oman mielensä syvyyksiä. Jokaisella meistä on omia, erityislaatuista, jäljittelemättömiä lahjoja. Niiden luokse pääsee vain, jos uskalttaa tarpeeksi syvälle omaan mieleensä. Tämä vaatii hiljentymistä ja yksinäisyyttä. (Raami 2017.)*

Raami tiivistää luovuuden ja intuition välttämättömän tarpeen hyvin, molemmat vaativat hiljentymistä, tyhjyyttä ja yksinäisyyttä. Sitä, että on valmis vastaanottamaan viestejä itseltään. Tähän kulttuuri, kirjat, luonto ja taide tarjoavat elementtejä ja mahdollisuuksia omaa luovuutta virittävän tilan löytämiseen, jota taiteilijana voi syventää oman työskentelyn kautta. Pidän opinnäytetyössäni olennaisena sitä, että se käsittelee intuitiivista maalaamista henkilökohtaisesta näkökulmasta. Aiheen tarkastelu eri näkökulmista on helpottanut suhtautumistani omaan työskentelyyni, joka on lisännyt luottamusta omiin työskentelymetodeihini. Vaikka en suunnittele teoksiani mielessäni tai luonnostele maalauksiani ennalta, voin kuitenkin vaikuttaa työskentelyni sujuvuuteen eri osa-alueilla. Nämä osa-alueet eivät ole aina suorassa yhteydessä taiteen tekemiseen, intuition virittyminen on monitasoista ja sen pahimmat uhkat ovat ylikuormittunut ja poissaoleva mieli. Itselleen armollisuus, elämän virikkeellisyys ja aistien lepo ovat tärkeitä välineitä kaiken läsnäoloon. Taide vaatii yksinäisyyttä, tilaa, hiljentymistä ja läsnäoloa, jotta oman alitajunnan viestejä voi kuulla ja ottaa vastaan.

Intuition pohtiminen ja sen kuuntelemiseen virittäytyminen on muuttanut työskentelyäni sujuvammaksi ja herkistänyt kuuntelemaan alitajuntani viestejä. Vaikka työskentelyprosessissani on paljon näkymättömiä osa-alueita, näiden tuntemattomien osa-alueiden tunnistaminen on mahdollista kääntää tekemisen voimavaraksi.

Joskus se ettei tiedä tai pysty kuvittelemaan jotakin, voi olla tekemisen kantava elementti. Tärkeintä työskentelyssäni on luottamus siihen, että se mikä haluaa tulla

nähdyksi tai esitetyksi, tulee esiin väistämättä ja luonnostaan. Taiteellisen työskentelyn ja henkilökohtaisen elämän kietoutuminen ja niiden pohdinta ovat lisänneet luottamustani omaan taiteelliseen prosessiini.



## LÄHTEET

Copper, M. 2009. Metallin maku. Voima. Viitattu 2.10.2020  
<https://voima.fi/arkisto-voima/metallin-maku/>

Dunderfelt, T. 2015. Käytä intuitiotasi. Helsinki: Dialogia oy.

Forsström, T. 2017. Runoilija Tua Forsström. Yle areena. Viitattu 9.10.2020. <https://areena.yle.fi/1-3479757>

Wolfgang, G. 2019. Värioppi. Helsinki: Teos.

Hong, E. 2019. Nunchi. Helsinki: Gummerrus.

Krohn, L. 2016. Hotel Sapiens. Helsinki: Teos.

Mirelles, C. Garcia, H. 2020. Ichico ichie. Helsinki: Gummerrus.

Murakami, H. 2011. Mistä puhun kun puhun juoksemisesta. Helsinki: Tammi.

Nelson, M. 2019. Sinelmiä. Helsinki: S&S.

Orasmaa, A. 2007. Kolme väriä: Sininen. Elokuvateatteri.com. Viitattu 20.9.2020 <http://www.elokuvateatteri.com/2007/03/11/kolme-varia-sininen/>

Raami, A. 2017. Älykäs intuitio. Helsinki: S&S.

Raami, A. 2020. Intuitio 3. Helsinki: Otava.

Ruznic, M. 2019. Creating Art that Butters People Up with Maja Ruznic. Austin Mayer podcast.

Viitattu 10.4.2019. <https://www.stitcher.com/podcast/the-austin-meyer-podcast/e/59975552> Viitattu 20.9.2020

Sewell, C. 2017. Stanislav Petrov. Soviet Officer Who Helped Avert Nuclear War. The New York Times. 2017. Viitattu 10.10.2020.

<https://www.nytimes.com/2017/09/18/world/europe/stanislav-petrov-nuclear-war-dead.html>

Ylänen, H. 1994. Sininen on elokuva kivusta. Helsingin Sanomat.

Viitattu 9.10.2020. <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000003349878.html>

Ylä-Nojonen, M. 2011. Jumala ja tyhjiys Nishida Kitaron filosofiassa. Tampereen yliopisto. Viitattu 10.10.2020.

<https://trepo.tuni.fi/bitstream/handle/10024/82299/gradu04844.pdf?sequence=1&isAllowed=y>



